

Meraklı Sıla

Yoğurtçu
Parkı'nda

© Bu kitabın her hakkı ONburda Yayınlarına aittir.

İçindeki şekil, yazı, resim ve grafiklerin yayınevinin izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Hatice DURSUN

Ressam
Murat KAPLAN

Dizgi / Grafik
Onburda Yayıncılık
Grafik Servisi

Baskı
UYGUN BASIN
ve TİC.LTD.ŞTİ
Çınar Cd. Kavak Sk. No: 34
Bahçelievler/İST.

ONburda
yayıncılık

Kuva-i Milliye Mah. Hasan Tahsin Cad. No: 50/B Karesi/BALIKESİR

0266 243 50 64

0532 637 10 85

www.onburdayayinlari.com

e-satış: www.onburdayayinlari.com

/onburdayayincilik

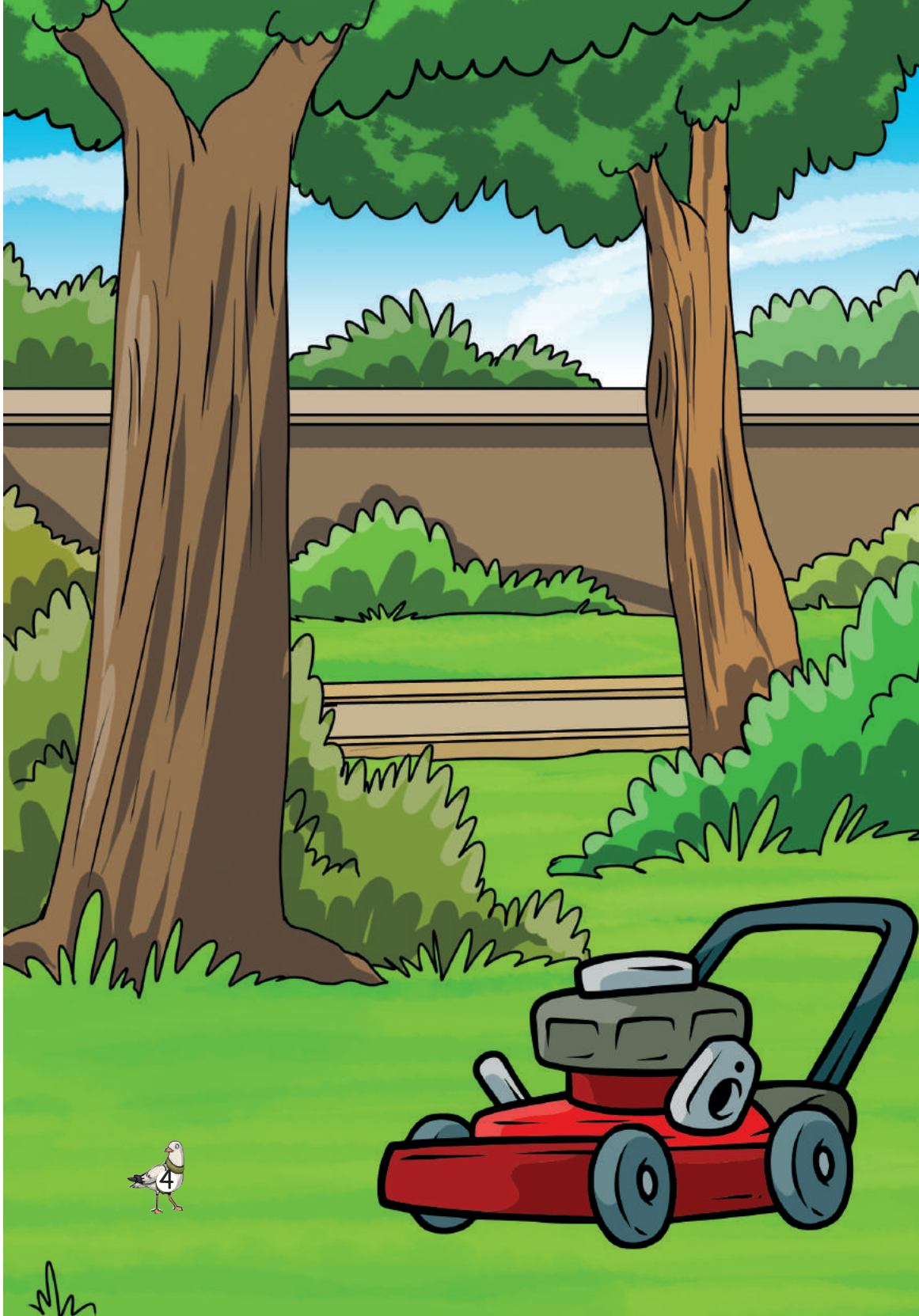
/onburdayayincilik

"En büyük makam, en büyük hak, çalışanlara
ait olacaktır."

Mustafa Kemal ATATÜRK

*Sıla Yoğurtçu Parkı'nda çıktığı macerasıyla
hangi güzel özelliği kazanmış olabilir?
Resimlere bakarak tahmin et.*

SILA YOĞURTÇU PARKI'NDA

Hava mis gibi desem yeridir. Ilık bir rüzgâr hafiften esiyor. Burnuma çimen kokuları geliyor. Kulağımı tırmalayan bir ses sabahın sessizliğini bozuyor. Bu çimenleri kesen çimen kesme makinesinin sesi olsa gerek. Vıjjj vıjjjjj... O kestikçe koku daha çok yayılır sanki. Kargalarda sabah yiyecek telaşına düşmüşler. Yine gakkk... gakkk... gaklıyorlar ağaçların arasında. O komik zıplamaları yok mu. Sabah sabah beni

Vıjjj vıjjjjj...

güldürüyor. Yerdeki bir yiyeceği kapıp kaçıyor bir tanesi.

Bir kaçı da onun arkasından avazı çıktığı kadar gaaak gaklıyor. "Hey o benim yiyeceğimdi." der gibiler

karakargalar. Onlar yiyecek için garklaşırken, koşu yolunda eşofmanlarını giymiş sabah sporu yapan bir-

kaç kişi gözöme ilışıyor. Yoğurt-

çu Parkı'nın temiz havasını içlerine

çekiyorlar. Ağaçların arasındaki Yunus Em-

re'nin o kocaman ve ellerini iki yana açan

heykeli de herkesi kardeşliğe çağıyor. Ona

bakınca içimden sevgi dolu sözler geçiyor.

Parka her gidişimde heykelin altındaki Yu-

nus Emre'ye ait sözleri hiç

bıkmadan okurum. "Gelin

tanış olalım. İşı kolay kılalım.

Sevelim sevelim bu dün-

ya kimseye kalmaz." Parkın

tam ortasındaki kafeterya da

"Gelin tanış olalım.
İşı kolay kılalım.
Sevelim sevelim bu dünya
kimseye kalmaz."

açılmış ve birkaç kişi de çaylarını yudum-luyorlar. Kafeteryada çalışan Tuğba abla da o kıvr kıvr saçları ve her zamanki gibi gülümseyen yüzüyle görünüyor. Elindeki bezle masaları siliyor. İşini yaparken bile gülümsüyor. Sabah olmasına rağmen hareketli ve arı gibi çalışkan, ona imrenmek mümkün değil.

Ben kahvaltımı yapalı bir saat oldu neredeyse ama halen uyuşukluğumu üzerimden atamadım. Okula giderken de böyle olur. İlk ders uyuşuk olurum. Esneyip dururum. Tuğba abla Sultanbeyli'den geliyormuş. Orayı bilmiyorum. Çok uzakmış Yoğurtçu Parkı'na. Yolu iki saat sürüyormuş. İşine yetişmek için çok erkenden kalkıyormuş. O kadar uzun yola ve erkenden kalkmasına rağmen yine de neşeli ve yüzü gülümsüyor. Zaten buna sadece ben şaşırmıyorum. Yoğurtçu Kafeterya'ya ge-

len herkes buna şaşırıyor. Çay almaya gelenler Tuğba ablaya bakıp gülümsüyor sonra çaylarını istiyorlar. Gülümseme sanki kafeteryayı sarıyor. Sıradan biri olmadığına eminim. Hani uzay filmleri ya da masallarda sihirli güçleri olan peri kızları vardır. Onlardan biriymiş de dünyaya gelmiş. Ben Tuğba ablaya bakarken farkında olmadan yüzümde bir gülümseme belirmiş. Annem balkona gelip bana doğru bakınca bunu fark ettim. Neye gülümsediğimi sorunca Tuğba ablanın yüzündeki gülümseme bana yansımış, dedim o da gülümsedi kah-

vesini yudumladı. Ben de balkonun ön bölümüne kollarımı dayayıp ağaçların yeşil tonları arasında kaybolmuş bir şekilde hayal kuruyordum. Hafif esen rüzgâr da sanki bana yardımcı oluyordu. Parktan gelen çi-men ve ağaç kokusu beni rahatlatıyordu. Gözlerimi kapatıp kendimi Arı Maya olarak

düşlemiştim. Çiçekten çiçeğe konuyordum. Sabah erkenden uyanmak hiç zor gelmemişti. Sonra gözümü bir ara açtığımda ağaçların üstünde uçan bir martı gözüme çarptı. Martı bir uçak gibi çimenlerin üstüne yavaşça iniş yaptı. Çevresindeki kargalara aldırış etmeden yerdeki yiyeceği kapıp uçtu gitti. Kargalardan daha hızlı ve çalışkan olmalıydı. Kargalar yanı başındaki yiyeceği göremezken o çok uzaktan yiyeceği görüp yere inmişti. Onları iyi tanıyordum. Vapura binip Beşiktaş'a gittiğimizde vapurun peşine takılıyorlardı. Bütün gün denizin üstünde uçup balık avlıyorlardı. Sabah erkenden seslerini duyduğum

da çok olmuştur. Belki onlar da Tuğba abla gibi erkenden kalkıp güne başlıyorlardı. Hemen denizin yolunu tutup günlük yiyeceklerinin peşine düşüyorlardı. Bir an martı oluverdim gözlerimi kapatıp.

Takıldım bir vapurun peşine.
Birkaç simit parçasını attım ağ-
zıma. Bu yetmez dedim bana.
Yaklaştım denize doğru baktım
tombul bir balık bekliyor beni.

Tutuverdim onu gagamla. Yutuverdim bir
çırpıda. Orası senin burası benim dolaşıp
durdum. Yorulunca kondum bir taşın üstü-
ne. Biraz dinlenince yine uçuverdim deni-
ze. Bütün gün çalışıp didinince bir bacanın
kenarındaki son derece rahat olan yuva-
ma gidip sabaha kadar daldım rüyalara.
Martının rüyası da balıkla olur dedim. Balık
tuttum uyanana kadar. Güneş kalk deyin-
ce tekrar uçuverdim denize. Çalışkan martı
yeni bir güne başladı.

Gözlerimi açıp düşüme ara verirken an-
nem saçlarımı okşuyordu.

— Hadi uykucu Sıla gözlerini aç da ha-
zırlan çarşıya gideceğiz, dedi.

Çarşıya gitme sözü beni bir anda düş-
ten uyandırmıştı. Kısa bir süre sonra evden

ıkıp Yoğurtçu Parkı'na paralel yürümeye başladık. Arada bir parka bakıyordum. Tuğba ablayla göz göze gelince bana glmse-yip el salladı.

Annemle çarşıya gitmek üzere yolun karşı tarafına geçtik. Kaldırımında tek tük geçen insanlar vardı. Çarşıya doğru yaklaştıkça kalabalık artıyordu. Otobüs durağının yanından geçerken gelen otobüslere binmek için telaşla koşturan insanların arasından geçiyorduk. Arı kovanının içinden geçtiğimizi sandım bir an.

İlk işimiz terziye gitmekti. Terzi dkkni-na girince annem kısa bir sohbetten sonra daha önceden verilmiş etek ve pantolonları aldık. Terziden çıkarken gözüm yufkacının karşısındaki tuhaf bir dkkna takıldı. Vitrinde küçük heykelcikler, arabalar, trenler, kuşlar... vardı.

— Anne şu ilginç heykellere bakalım. Çok değişik şeyler var içeride, deyip dkkna yöneldim. Annem de en az benim kadar meraklıydı.

TERZI

— Hımm çok güzelmiş gerçekten de heykeller. Modaya giden tramvayı bile yapmışlar. Eski tip üstü açık otomobil bile var. Aaa guguklu saat...

Heykelciklerin arasında geziniyordum. Gözüm, yuvalarında bir masanın etrafında oturan, dört martıya takıldı. Bir değil iki değil tam dört taneydi. Ayak ayaküstüne atmış kanatlarıyla birer bardak çay tutuyorlardı.

— Alalım anne bu martıları. Canımız sıkıldığında martılara bakıp güleriz, deyip hahaha güldüm.

Annem dükkân sahibine martı heykelini paketlemesini istedi. Martılar paketlenirken dükkânda gezmeye devam ediyorduk. Gözüme yaşlı bir adamın heykeli takıldı. Omuzlarının üstünde uzunca bir sopa ve sopanın iki ucunda da büyükçe kaplar vardı. İçinde de beyaz bir şeyler konmuştu. Yoğurda benziyordu. Annem anlat-

miştı eskiden seyyar satıcılar böyle yoğurt satarlarmış. Yoğurtçu Parkı'nın adı da buradan geliyormuş. Bu heykelcik de o günler adına yapılmış olmalı. Yoğurtçu heykelini alıp anneme gösterdim.

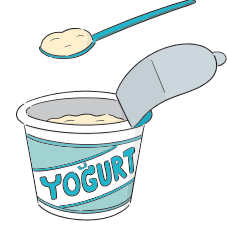
— Anne bunu da alalım. Baksana yoğurtçuuu diye bağıyor gibi yapılmış, dedi.

— Hadi bunu da alalım, dedi.

Yoğurtçu heykelciğini de paketlettikten sonra dükkândan çıktık. Annem bir anda eski günlere gitti. Sokak aralarından yürürken yoğurtçu Salih amcadan söz ediyordu.

— Salih amcanın iki tane ineği varmış. Onların sütünden kendisi yoğurt yaparmış. Gecedен sütlerin yoğurt olması için mayalarmış. Sabah güneş doğarken evden çıkar yoğurtları satardı. Oldukça da yaşlıydı. Fakat çalışkan biriydi. Yüzü de Tuğba abla gibi hep gülümserdi. Bence o örnek biriydi. O yaşına rağmen çok çalışkandı. Hımm bir de çok öykü bilirdi. Anneme yoğurdu ve-

rirken o arada kısa bir öyküyü de anlatı-
verirdi. Yoğurtçu Parkı hakkında da
bir öykü anlatmıştı. Martıların
bir kralı varmış. uzun geçtiği
için hatırlayamıyorum. Ney-
se bu heykelciği almamız iyi
oldu. Heykelciğe baktığımda
geçmiş güzel günleri hatırla-
rım, dedi.

Gizemli öyküleri zaten merak
ederim. Bunu bilen birileri olmalı. Acaba
kim? Belki parka gelen o yaşlı teyzeler ve
amcalar, belki de Tuğba abla ya da birlikte
çalıştığı Türkan abla. Parka gidince tanıdık-
larımıza bu öyküyü soralım, dedim.

— Olur Sıla soralım, dedi annem.

Birlikte Bahariye Caddesi'nden yürü-
yüp ara sokaktan evin önüne geldik. Gö-
züm Yoğurtçu Parkı'ndaydı. Bir tuhaflik arı-
yordu gözlerim. Gizemli olacak bir şeyler
yani. Hemen her şey sıradandı. Kargalar,
martılar, ağaçlar, insanlar... Tam binaya

girecektik ki Tuğba ablayı fark ettim. Eve girince ellerimi yıkayıp balkona geçtim. Parktaki salıncaklar, kaydıraklar çocuklarla dolmaya başlamıştı. Selma, Ege ve Pınar gelmişlerdi. Örümceğe tırmanıyorlardı. Onlar çıkar da ben çıkamaz mıyım? Hem şu öyküyü de onlarla paylaşayım. Onlar da en az benim kadar meraklıdır gizemli öykülere. Selma'nın eski tarihi öykülerle ilgili kitabı bile var. Daha fazla durmadan hemen annemin yanına gidip izin isteyeyim.

— Anne ben parka gideceğim. Arkadaşlarımdan hepsi parktalar. Bisikletimi de alacağım, dedim.

Pır diye... koşturup bina girişindeki bisikletimi alıp çarçabuk Yoğurtçu Parkı'na geçtim. Bisiklet yolundan geçerek arkadaşlarıma seslendim.

— Günaydın herkese.

Onlarda bana el sallayıp günaydın dediler.

— Birkaç tur atıp yanınıza geleceğim, dedim.

Parkın o mis gibi havası ve denizden gelen o güzel kokunun etkisiyle bisikletimin pedallarına kuvvetlice basıyordum. Kimse de yoktu bisiklet yolunda. Bir iki tur atınca arkadaşlarımin yanına gittim. Örümcekte oturuyorlardı. Bisikletimi kenara koyup ben de örümceğe tırmandım.

— İyi ki geldiniz yoksa parka çıkmak için annemi bekleyecektim. Size anlatacaklarım var. Öncesinden hepinize bir soru. Yoğurtçu Parkı'yla ilgili gizemli bir öyküyü duydunuz mu?

Selma, Pınar ve Ege tuhaf bir şey olmuş gibi birbirlerine baktılar. Biri diğerrinin cevap vermesini bekliyordu sanki. Dudaklarını büküp bilmiyorum dercesine kısa süre bakındılar. Selma:

— Sabahleyin bu da nereden aklına geldi Sıla. Yoğurtçu Parkı hakkında hiç öykü bilmiyorum. Dedemin hediye ettiğı kitabı okuyorum. Fakat böyle bir öyküye rastla-

madım. Belki de vardır. Şimdi iyice merak ettim. Kitabın içindekiler kısmına bakınca cevabı alabilirim. Öğlenleyin yemek yemek için eve gidince hemen bakarım, dedi.

— Sanırım bir şeyler duymuş olmalısın Sıla. Yoksa böyle bir soruyu sormazdın, dedi.

— Annemle konuşuyorduk da o söyledi. Fakat öyküyü tam olarak hatırlamadı. Bir yoğurtçu amcadan söz etti, dedi.

— Hani Bilgin Sincap Masalı'nda vardı ya ağacın içinde ayrı bir dünya vardı. Ağaçtan içeriye girince yalan söylemeyen insanların olduğu bir yere gidiliyordu. Acaba bu parkta da böyle bir ağaç mı var? Ya da sihirli bir kuş mu? Dedi Pınar.

— Bu parkın ağaçları sihirli olur ama kuşları, özellikle de şu kargalar sihirli olamaz. Baksanıza hepsi komik ve masaldaki

gibi yiyeceklerini kaptırıyorlar, dedi Ege.

— İşte çocuklar gizem her şeyle ilgili olabilir. Ben çok merak ediyorum. Düşünsenize sihirli bir değnek varmış ve hiç ödev yapmak zorunda kalmıyormuşuz. Bizim yerimize o ödevlerimizi ve sınav sorularını yapıyormuş, dedi.

— Oh! Gel keyfim gel desene buna Sıla, dedi Selma gülerek.

— Ben de bunun gerçek olmasını istedim.

— O zaman çalışmanın bir anlamı kalmazdı. Hatta okulun da anlamı olmazdı, dedi Pınar.

— Sabah erken kalkmak ve ders çalışmak zorunda değilsin. Mesela dün bütün gün ödev yapmak zorunda kaldım. O da annemin zoruyla. Hele sınavlara çalışmak çok can sıkıcı, dedim.

— Çok merak ettim. Biraz bekleyin ben bir koşu eve gidip öykü kitabına bakayım, dedi Selma.

O bir koşuda eve giderken biz de gözle-
rimizi dikmiş onun evine bakıyorduk. İçim-
den öykü varsa ve tam da benim düşündü-
ğüm gibiyse artık yaşadım. Çalışmak zo-
runda değilim diye düşünürken kısa süre
sonra Selma pencereye çıkıp bize el salla-
dı. Hemen Selmaların penceresinin önüne
gittik. Bize kitabı gösterdi. Öykünün isminin
üstünde bir martının sırtında uçan kıvrır kı-
vır saçlı, küçük bir kız vardı. Selma öyküyü
okuduğundan bize kısa bir özetini anlat-
maya başladı.

— Kuşların dilini bilen ve bir martının sır-
tında yolculuk yapan bir kız varmış. Bu kız
herkese yardım edermiş. Martılara ne söy-
lerse martılar onu yaparmış. Bir gün yoğurt-
çuluk yaparak geçimini sağlayan bir adam
kıyıda yaralı bir martı bulmuş. Bu martıyı
çocuklar sapanlarıyla yaralamışlar. Diğer
martılar ve küçük kız bu yaralı martıyı ara-
mış ama bulamamışlar. Günler sonra ya-

ralı martı iyileşmiş. Kendisine yardım eden yoğurtçu adama bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyormuş. Bir gün yoğurtçunun ineği hastalanıp süt vermez olmuş. Kıvırcık saçlı kıza söylemiş, birlikte bilgin kartala gitmişler. O da bitkilerden bir ilaç hazırlamış. Sonunda inek iyileşmiş. Yoğurtçu amcanın da bu sütle yaptığı yoğurt o kadar ünlenmiş ki kim bu yoğurdu yerse hiç hastalanmazmış. O günden sonra burasının adı Yoğurtçu Parkı olmuş. Martının üstüne binerek gezen kıvr kıvr saçlı kız da hep buralarda gezer, kimin başı sıkışsa ona yardım edermiş. İşte arkadaşlar öykünün kısa özeti böyle. Ne kadar ilginç bir öyküymüş öyle değil mi? Dedi.

— Hem de çok ilginç bir öykü. Martıların üstüne binerek gezen kız, dedi Pınar.

— Kuşların dilini anlamak çok ilginç, dedi Ege.

— Gerçekten de öyle, dedim.

Tekrardan parka d6nerken aklıma 6yk6deki kıvr kıvr saçlı kız takıldı. Resimdeki kız Tuğba ablaya ne kadar da benziyordu. Tabi sadece dış g6r6nt6s6 değil. Tuğba abla da çok yardımsever. Tuhaf ama bazen parka gelen martılar herkesten kaar ona yaklaşır. Verdiği yiyeceği elinden yerlerdi. Buna çok dikkat etmezdim. Bana sıradan gelirdi, hani herkesin kuşlara yem vermesi gibi. Fakat şimdi bu 6yk6den sonra sıradan gelmiyor. Tuğba abla o 6yk6deki kız olabilir mi? Eğer oysa beni ders çalışmaktan kurtarabilir mi? Kafam çok karışmıştı. Aklımda çok sayıda soru vardı. 6r6mceğin 6st6ne tırmanırken hiç konuşmuyordum. Sadece zihnimden sorular geçiriyordum.

Hepimiz 6r6mceğe tırmandıktan sonra

öyküyü konuşmaya başladık. Ben sadece dinliyordum.

— Tuğba abla o resimdeki kıza çok benziyor bence. Özellikleri de benziyor, deyip az önce aklımdan geçenleri anlatınca herkes kafeteryaya doğru baktı. Biraz uzağımızda kalıyordu. Selma:

— Ne duruyoruz kafeteryaya gidelim, dedi.

Kafeteryaya gelince bahçeden geçip masaların arasından hızla içeriye girdik. Tuğba abla bir kişiye çay veriyordu.

— Çocuklar günaydın, dedi gülümseyerek.

Hepimiz bir ağızdan "Günaydın!" dedik. Ben öne atılıp Yoğurtçu Parkı'nın gizemli öyküsü var. Selma iyi biliyor, anlatsana Selma deyince kısaca öyküyü anlattı.

Tuğba abla bir anda suskun kaldı. İçeride bizden başka kimse yok sanıyorduk. Fakat çay ocağının olduğu yerde diğer çalışanların olduğunu fark ettik. Tuğba abla

biraz sonra geleceğini söyleyip bizi bahçeye yolladı. Az sonra gelince konuşmaya başladık. Nedense kalbim küt küt atmaya başladı. Martinin sırtındaki kız gelmişti sanki. Gülümsedi ve yanımıza oturdu.

— Ben öyküyü çok iyi biliyorum. Size bir sorum olacak. Martinin sırtında uçan kız ben olsaydım, benden ne istersiniz, diye sordu.

Bunu önceden düşündüğüm için hemen cevap verdim.

— Tuğba abla ben sabah erkenden kalkıp okula gitmeyi, bir de ders çalışmayı, ödev yapmayı sevmiyorum. Çalışmadan okulda başarılı olmamı sağlarsan çok mutlu olurum, dedim.

— Ben futbolcu olmak istiyorum. Topa vurduğumda bütün şutlarım gol olsun istiyorum, dedi Ege.

— Ben gitar çalma konusunda başarılı değilim. Çalışmadan öğrenip gitar konseri vermek isterdim, dedi Selma.

Biz Pınar'ın ne diyeceğini merak ediyorduk. O çalışarak derslerinde başarılı olmak istiyordu. Tuğba abla Pınar'a bakıp:

— Sen bir şey istemeyecek misin? Dedi.

— Derslerim de iyi. Akşam erken yat-
tığım için sabah erkenden kalkabiliyorum.
Yalnız ben hep voleybolcu olmak istemi-
şimdir. Filenin Sultanları'nın maçı olunca te-
levizyonun karşısına geçip onları heyecan-
la izlerim. Hatta birkaç ay önce annem ve
ablamla birlikte voleybol ma-
çına gitmiştik. Yerimde otura-
mamıştım. Filenin Sultanları'nı
izlerken sanki kendim zıpla-
yıp topa vuruyordum, dedi.

Hepimiz gözlerimizi kocaman açıp Tuğ-
ba ablaya bakmaya başladık. O da ken-
dinden emin bir yüz ifadesiyle bize bakı-
yordu. Biraz durdu, gökyüzüne baktı.

— Benimle bir yolculuğa çıkmaya hazır mısınız? O zaman istediklerinizin cevabını size verebilirim. Cevabınız evetse öğleden sonra Yunus Emre heykelinin önünde buluşalım, dedi Tuğba abla.

— Nereye gideceğiz? Hem daha bize martının sırtındaki kız olup olmadığını söylemedin, dedim.

— Bunun cevabını da buluştuğumuzda alacaksınız, dedi Tuğba abla.

Öyküdeki gibi Tuğba abla da gizemli biriydi. Bir türlü bize evet ya da hayır cevabını vermiyordu. Bu bizi daha çok merakta bırakıyordu.

— Hepinizi buluşma yerinde bekliyorum. Şimdi çalışmam gerekiyor, dedi.

Tuğba abla gidince ben bir süre bisikletimi sürdüm. Fakat aklım iyice karışmıştı. Kendimi bisiklet kullanmaya veremiyordum. Bisikletimi anneme bırakıp arkadaşlarımın yanına gittim. Başladık hayal kurup konuşmaya...

Arada bir martı ve kargalar da yakınla-
rımıza kadar gelip, bizi dinliyormuşçasına
usulca, bize bakıyorlardı. Biz de başladık
şarkı söylemeye:

— **Karga, martı bize baktı,
Gak gak gak, vak vak vak,
Ne güzelmiş salıncak,
Hep birlikte sallansak,
Çağırdık onları,
Geldiler yanımıza,
Sallandık sağa sola,
Gördü bizi küçük serçe,
Cik cik cik,
Ben de bineyim de,
Sallanalım güzelce,
Omzuma kondu serçe,
Salındık gökyüzüne,
Ne güzelmiş salıncak,
Hep birlikte sallansak...**

Öğle saati olmuştu. Yemek için hepimiz
eve gidip gelmiştik. Zaten çarçabuk yeme-
ğimi yemiştim. Annem bile buna şaşırmıştı.

Evden çıkıp parka koşturduğumda arkadaşlarım da gelmişti. Kısa bir süre geçmişti ki Tuğba abla da ağaçların arasından görünüyordu. Yanımıza gelince:

— Merhaba çocuklar! Dedi. Gülümsedi biraz, sustu.

— Çocuklar sır tutar mısınız?

Hepimiz aynı anda:

— Tutarız Tuğba abla, dedik.

Derin bir nefes aldı.

— Sizleri çok severim. O yüzden sizinle sırrımı paylaşacağım. Çocuklar ben kuş perisiyim, dedi.

Hepimiz gözlerimizi kocaman açıp Tuğba ablaya baktık. Onun martının sırtındaki kız olacağını aklımızdan geçirmiş olsak da şaşkınlık ve mutluluk duygusunu birlikte yaşıyorduk. Ona sımsıkı sarıldık. Parkımızda bir peri kızı vardı ve biz onun arkadaşydık.

— Tuğba abla şimdi sen o martının sırtındaki kız mısın gerçekten, o kadar sevinç-

liyim ki, artık ders çalışmak zorunda kalmayacağım, dedim.

— Yaşasın Tuğba ablaaa, dedi Ege.

— Sizler çok iyi çocuklarsınız. İsteklerinizin gerçekleşmesi için birlikte güzel bir yolculuğa çıkacağız. Kuşlar Ülkesi'ne gideceğiz, dedi.

— Tuğba abla annelerimize ne diyeceğiz, dedim.

— Merak etmeyin herkes sizi burada oynuyor sanacak. Kuşlar Ülkesi'ndeki zaman buradaki zamandan hızlı geçer. Oradaki maceranızı yaşarken burada zaman birkaç saat geçmiş gibi olacak. Bu yolculuğunuz size çok ama çok güzel davranışlar kazandıracak. Bunu yaşadıktan sonra anlayacaksınız. Hazır mısınız? Dedi Tuğba abla.

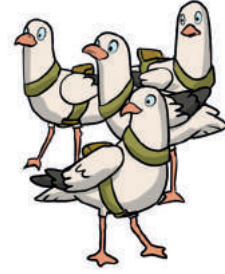
Bir an durup düşünssek de hepimiz tamam hazırız dedik. Tuğba abla cebinden düdüğü benzeri bir alet çıkardı. Ona üfleyip ince ama uzun etkili bir ses çıktı. Bir anda yanımıza irice beş martı geldi. Boyunlarına

ve sırtlarına bağlı kemerler vardı. Őařkınlıkla onlara bakıyorduk. Tuğba abla onlara bakarak:

— Bunlar benim arkadaşlarım şimdi onların sırtına bineceksiniz. Birlikte Kuşlar Ülkesi'ni ziyaret edeceğiz, dedi.

Martılar vak vık vak vıkkk diye bir takım sesler çıkardılar. Ne dediklerini anlamıyorduk. Fakat Tuğba abla onları çok iyi anlamıştı. Onlara:

— Hazırlanın açın kanatlarınızı dedi.

Sonra bize bakarak:

— Ellerinizi ellerimin üstüne koyun ve gözlerinizi kapatın. Açın dediğimde de açın, dedi.

Tuğba ablanın istediği gibi yapıp ellerimizi el el üstünde oyunundaki gibi üst üste koyduk ve gözlerimizi sımsıkı kapattık. Birkaç saniye geğmişti ki Tuğba abla:

— Gözlerinizi açabilirsiniz, dedi.

O da ne öyle hepimiz Nils gibi küçücük

olmuştuk. Fakat bunu fark etmemiştik. Kendimizi de çok güçlü hissediyorduk. Atom karınca gibiydik sanki. Tuğba ablanın martılara binin çocuklar demesiyle o bembeyaz iri martılar eğildiler ve martılara bindik. İlk başta ne olduğunu anlayamadığımız kemeri de belimize bağladık. Yoğurtçu Parkı'nın içindeydik ve küçücük olmuştuk. Kısa sürede, Yoğurtçu Parkı'nın üstünde uçup çevreye bakınırken, bir anda bembeyaz bir halkadan geçip başka bir yere geldik. Renk renk çiçeklerin olduğu kırların üstünde uçuyorduk. Yüksek dağlar çevremizde sıralanmıştı. Hava da oldukça sıcaktı. Hemen ileride masmavi bir deniz görünüyordu. Bu sırada bir kuş grubu bize hoş geldiniz dediler. Yeni bir şaşkınlık yaşıyorduk. Kuşların ülkesine gelince onların konuştuklarını anlamaya başlamıştık. Şaşkınlığımızın farkına varmış olacak ki kuş yanımıza yaklaşıp:

— Kendimi tanıtmadım özür dilerim. Benim adım Bayan Vikiti. Kuş ülkesinde ilkokul

öğretmenliği yapıyorum. Okulum hemen kıyıda, mavi renkli tahta binadır. Sizi bekliyorum, dedi.

Ben, Ege, Selma ve Pınar da isimlerimizi söyledik. Sanki dilimiz tutulmuştu. Heyecanımız devam ediyordu. Birkaç kuş daha yanımıza yaklaştı.

— Merhaba çocuklar ben müzik öğretmeni bayan Dodore, dedi vak vak vak la la la do do re mi... diye şarkı söyleyerek uçup gitti.

Uzun kanatlı kalın sesli bir kuş da:

— Kuş ülkesinin en iyi spor öğretmeni bay Jimlosko. Sizi okuluma bekliyorum. Size sporun tüm dallarını öğretirim, dedi.

Kuşlar bize yakınlık gösterdikçe biraz da olsa rahatlamıştık. Tuğba abla aşağıdaki renkli bir evi gösterip aşağıya ineceğimizi söyledi. Neler yaşayacağımızı merak ederek aşağıya indik. Tuğba ablanın gösterdiği renkli bina bir balık lokantasıydı. Kapıda bizi başında aşçı şapkası olan bir pelikan kuşu karşıladı. Tuğba abla aşçı pelikana:

— Bunlar en yakın arkadaşlarım en güzel balıklarından pişirmeni istiyorum, dedi.

Aşçı pelikan bize bahçede bir masa gösterdi.

Garson kuşlar gelen müşterilere hizmet ediyorlardı. Az sonra aşçı pelikan tekerlekli bir masanın üstündeki balıkları getirdi. Mis gibi kızarmışlardı. Bir aşçı kuşun yaptığı balık yemeğini yemeğe başladık. Çok güzel olmuştu. Parmaklarımızı yiyecektik neredeyse. Aşçı pelikan bize o kocaman gagasıyla gülümseyerek bakıyordu. Bir kuş nasıl bu kadar güzel yemek yapmasını öğrenmişti. Tuğba ablaya sordum.

— Aşçı pelikan yemek yapmasını nasıl öğrenmiş? Hiç bu kadar güzel balık yemeği yememiştim, dedim. Tuğba abla o sevimli gülümsemesiyle bakarak:

— Aşçı pelikan Bay Balisko çok çalışkandır. Aşçılık okuluna gidip yemek yapmayı öğrendi. Tabi bununla yetinmedi. İşini çok sevdiğinden yeni yemekler yapmayı öğ-

renerek ününü tüm kuş ülkesine duyurdu. Çok uzaktan onun yemeklerini yemek için gelirler, dedi.

Yemeklerimizi yiyip kalkınca Tuğba abla:

— Çocuklar bizim gelmemizin şerefine müzik okulunun öğrencileri bir müzik dinletisi yapacaklar. Hemen şurada hadi gidelim. Hepsi ilkokul seviyesindeki kuş öğrenciler bunlar. Onlara hayran kalacaksınız, dedi.

Birlikte kuşların müzik dinletisine gittik. Hepsi küçük kuşlardı. Müzik aletleri neredeyse boylarından büyüktü. Müzik öğretmenleri Bayan Dodore'nin verdiği işaretle öğrenciler konsere başladılar. Hayranlıkla onları izliyorduk. Selma'nın hayranlığına ise diyecek yoktu. Gözlerini onlardan ayıramıyordu. Bir ara:

— Ben de kesinlikle bu kuşlar gibi gitar çalmalıyım. Onlar kadar neden çalamıyorum ki? Bayan Dodore'den bunun yolunu öğrenmeliyim, dedi.

Konser tüm coşkusıyla sürüp gitti. Kendimizi şarkılara kaptırmıştık bile. Konserin bitimiyle hemen Bayan Dodore'nin yanına gittik. Tuğba abla, Selma'nın gitar öğrenmek istediğini söyleyince Bayan Dodore:

Selma gitarı çalmayı denediys-e de başaramadı. Bunun üzerine Bayan Dodore kanadıyla Selma'nın saçlarını okşayıp:

A stylized illustration of an acoustic guitar. The body is a light brown color with a wood grain texture. It has a dark brown pickguard and a dark brown sound hole. The neck is dark brown with white frets. The headstock is light brown with six tuning pegs. The guitar is shown from a front-three-quarter view, standing upright.

Hepimiz Selma'ya bakıyorduk. Ne diyeceğini merak ediyorduk. Biraz suskun kalıp heyecanla:

— Çalışacağım buna hazırım. Başarabilirim, dedi.

Bunun üzerine Bayan Dodore onun bugünden itibaren okula alındığını ve okulun misafirhanesinde gitar öğrenene kadar kalabileceğini söyledi.

Selma'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bayan Dodore'ye sarıldı. İlk dersini almak için de küçük kuşlarla birlikte müzik okuluna girdi. O bizden bir süreliğine ayrılınca bizde Tuğba ablanın isteğiyle yakınlarıdaki Çalışkan Kuşlar İlkokulu'na gittik. İlk tanıştığımız kuş olan Bayan Vikiti bizi karşıladı. Hepimiz birer kuşun yanına oturduk. Ben bir serçenin yanına oturdum. Çok şirindi. Bayan Vikiti bizim konuk olduğumuzu ve Yoğurtçu Parkı'ndan geldiğimizi söyledi. Tanıtımdan sonra ders başladı. Ders ma-

tematikti. Benim en çok zorlandığım ders matematik olduğundan umarım bana soru sormazlar diye düşündüm. Sorarlarsa yapamam diye de endişelendim. Bu kuşlar bana gülerler, dedim içimden. Bayan Vikiti kuşları tek tek tahtaya kaldırıyordu. Hepsi de çok başarılıydı. Yanımdaki serçe ise herkesten daha çabuk soruyu çözmüştü. Hangi soru olursa kanadını kaldırıp yapmak istiyordu. Bir an kendimi düşündüm. Tahtaya kalkmamak için türlü bahaneler bulup derse bile katılmıyordum. Bu serçeye baktıkça biraz utandım. Teneffüs olunca bahçeye çıktık. Serçe de yanıımızdaydı. Ona nasıl başarılı olduğunu sorunca:

— Düzenli çalışıyorum. Ödevlerimi hiç aksatmıyorum. Tabi hep derse katılıyorum. Çalışmadan başarılı olamayacağımı biliyorum. Birde benim hedefim var. Okulumu bitirince civciv eğitmeni olmak istiyorum, dedi.

Tuğba abla da gülümseyerek bizi dinliyordu. Ona Yoğurtçu Parkı'nda söylediklerim aklıma gelmişti. Çalışmadan başarılı olmak için ondan yardım istemiştim. Serçeye bunu söyleyince serçe cik cik cikkkk cikkk... diye uzun uzun güldü. Biraz kızmıştım serçeye fakat bunu belli etmek istemedim. Dayanamayıp:

— Serçe neden gülüyorsun? Tuğba abla kuşların perisi bana yardımcı olacak, dedim.

Serçe yine cik cik cikkk diye gülüp durdu.

— Hiç çalışmadan başarılı olunur mu? Bunu ilk defa duyuyorum. Yani hiç güleceğim yoktu. Tuğba abla çalışmanın önemini çok iyi bilir. Bizi tanımanızı istediğinden buraya konuk getirdi. Çalışmayan hiçbir kimse istediğini elde edemez ve başarılı olamaz. Arılar bal yapmak için ne de çok çiçek gezerler vız vız vızıldayarak çalışırlar. Ya karıncalar o küçük bedenlerinde kendilerinden daha ağır yiyecekleri yuvalarına taşırlar. Çalışmazlarsa tüm

kış aç kalırlar. Öyle değil mi? Dedi serçe.

Bir an cevap veremedim. Ege ve Pınar da suskun kalmışlardı. Teneffüs de bitmişti. Zil çalınca yeniden derse başladık. İkinci derste de kuşlar problem çözmeye devam ettiler. Serçe ilk dersteki gibi her soru için kanadını kaldırıp duruyordu. Yan sırada oturan komik ağaçkakan kuşu ise yerinde bile duramıyordu. Sorulan bir iki sorunun dışında hiçbirini yapamıyordum. Serçenin defterine bakıp duruyordum. Şu serçe kadar bile olamadım. Ne yapıp etmeli matematikten başarılı olmalıyım, diye düşünüyordum. Ege ve Pınar benim kadar zorlanmıyorlardı. Arada bir olsa da parmak kaldırıp derse katılıyorlardı. Ders benim için çok zor geçerken zil çaldı. Bayan Vikiti yanıma geldi. Derse katılmadığımı farkındaydı. O ince uzun gagasıyla gülümseyip kanadını omzuma koydu.

— Sanırım biraz zorlanıyorsun matematikten, dedi.

Bütün kuşların gözü bendeydi. Tuğba abla, Ege ve Pınar da bana bakıyorlardı. Bi-

raz sıkılmışım. Ben tam cevap verecekken küçük serçe ve ağaçkakan birlikte:

— Düzenli çalışırsa başarılı olur öğretmenim. Biz Sıla'ya yardımcı oluruz, dediler.

Onların böyle konuşması beni iyicene hırslandırdı. Bunu onlara göstermeliyim.

— Ben sabah erken kalkıp okula gitmeyi ve ders çalışmayı sevmediğimden matematik dersinde zorlanıyorum. Hiç çalışmadan başarılı olmanın hayalini bile kurmuştum. Sizi görünce bunu yapabileceğime karar verdim, dedim.

— Bu çok iyi bir adım. İstemek yapmanın yarısıdır. Diğer yarısı da çalışmaktır. Şimdi öğrencilerin konuk evinde serçenin yanında kal bir süre. O çok düzenlidir. Sabah erkenden cik cik der hemen kalkar. Sen de buna alışırsın, dedi.

Hep birlikte okuldan çıkıp yandaki konuk evine geçtik. Serçe ile aynı odada kalacaktım. Bir serçenin oda arkadaşım olacağı hiç aklıma gelmemişti. Yatakları pamuktandı.

Yatacağım yeri gördükten sonra ben, Ege, Pınar ve kuşlarla birlikte deniz kıyısında top oynadık. Bu sırada Bay Jimlosko da Tuğba ablayla birlikte bizi izleyip aralarında konuşuyorlardı. İçimden bir ses konunun Ege olduğunu söylüyordu.

Kuşlar çok iyi top oynuyorlardı. Hepsi de oldukça becerikliydi. Kuşlar bizi yine çok şaşırtmıştı. Ege ise onlara hayranlıkla bakıyordu. O yeşil gözlerini kocaman açıp “Baksanıza şu ufak kuşa nasıl da röveşata atıyor. Offf şu kuşun attığı şuta bakın. Top nasıl da ağlara gitti.” diyerek heyecanla konuşuyordu. Ege’nin amacı iyi bir golc olmaktı. Bizim gibi Tuğba ablanın sihirli gücüne inanmış ve bu sayede kısa yoldan bunu başarmak istediğinden buraya gelmişti. Fakat benim gibi o da yanılmıştı. Bay Jimlosko’nun sorusuna cevap verirken biraz sıkıldığını fark ettim. Sözleri ağzında geveleyip durdu. Kuşların ondan daha iyi gol atmaları onu utandırmıştı. Yeşil gözlerini kısıp yere doğru bakarak konuştu:

— Kuşlar çok iyi oynuyor. Ben de onlar gibi gol atmakta başarılı olmak istiyorum. Topa vurduğumda top hemen gol olsun istiyorum, dedi.

Bay Jimlosko önce Tuğba ablanın yüzüne bakıp gülümsedi.

— Çalışmak ve sabırla çalışmak bu isteklerini gerçekleştirmen için yeterlidir. Çalışmaya var mısın? Dedi Bay Jimlosko.

Ege'nin o yeşil gözleri gülümsedi. Heyecanla:

— Tabi ki çalışmaya varım Bay Jimlosko, dedi.

Bay Jimlosko kanatlarını açıp:

— Bu günün en güzel haberi, o zaman yarın seni ilerideki spor okuluna bekliyorum, dedi.

— Formam ve spor ayakkabım olacak mı? Yani bana göre, dedi Ege.

— O konuyu hiç merak etme, bizde herkese uygun malzeme vardır. Sen yeter ki çalış, dedi Bay Jimlosko.

Ege sevinçle Bay Jimlosko'ya sarılırken Pınar bir anda sessizliğini bozup:

— Bay Jimlosko ben de filenin sultanı olmak istiyorum. Bana da yardımcı olur musunuz? Dedi.

Bay Jimlosko kanatlarını açıp koca gagasıyla gülüp:

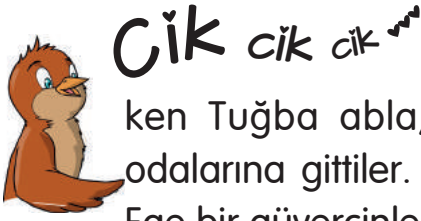
— Biz çalışmak isteyen herkese yardımcı oluruz. Filenin Sultanları'nın başarısı Kuşlar Ülkesi'ne kadar geldi. Biz onları çok iyi tanıyoruz. Onlar da çalışmanın sonucunda Filenin Sultanları oldular. Sen de bunu başaracaksın. Yarın Ege ile birlikte spor okuluna gel ve voleybolcu kuşlarla çalışmaya başla. Kısa zamanda çalışmanın karşılığını alacaksın, dedi.

Artık hepimizin çalışmaktan başka çaresi kalmamıştı. Neler yapabileceğimizi biz de merak ediyorduk. Kuşlar kadar başarılı olabilecek miydik?

Akşam yemeğinden sonra birlikte konuk evine döndük. Ben serçenin odasına gider-

ken Tuğba abla, Ege ve Pınar da kendi odalarına gittiler. Tuğba abla bir martıyla, Ege bir güvercinle, Pınar da bir ağaçkakanla aynı odada kalıyordu.

Sabah olmuştu. Serçenin cik cik cik sesiyle uyandım. Güneş ışığı perdenin arasından sızıyordu. Hep, annemin “Okula geç kalacaksın hadi kalk.” sözlerini duyardım. Bu sefer kendim kalkmak zorundaydım. Biraz nazlansam da gerinerek yataktan kalktım. Çalışmaya söz vermiştim. Ben kalkarken serçe çoktan ayaktaydı. Minik yüzüyle bana sevimli bir şekilde bakarak:

— Hadi Sıla, yüzümüzü bol su ile yıkayalım. Bu bizi yeni güne daha iyi hazırlar, uykumuzu açar. Sonra kahvaltımızı yapalım. Sana defter ve kalem vereceğim. Dersi iyi dinlersen sorun olmaz. Anlamadıklarını derste öğretmenimize sorarsın. Göreceksin ki kısa sürede başarılı olacaksın. Unutma ama başarıyı devam ettirmek için de aynı yöntemle çalışmaya devam etmelisin. Biz kuşlar hep öyle yaparız. Yani düzenli ve sürekli çalışırız, dedi serçe.

— Söz serçe, elimden gelenin en iyisini yapacağım. Yoğurtçu Parkı'na evime döndüğümde en çok da önümüzdeki ilk matematik sınavından yüksek bir not alarak anemi şaşırtmak istiyorum. Bir de çok sevdiğim boğa heykeline binip boğanın kulağına aldığım notu söyleyip sevincimi onunla paylaşacağım. Hımm gülen o komik martı heykellerinin de karşısına geçip onlarla birlikte güleceğim sevinçten, dedim.

— Bunları yapacağına eminim ama geç kalırsak öğretmenimiz Bayan Vikiti bizi derse kabul etmez, dedi serçe.

Küçük serçenin sözleri bana güç verirken bir taraftan da bir serçeden böylesi sözler duyduğum içinde biraz utanmıştım. O bir kuş bense bir insandım. Fakat o bana ders veriyordu. Çünkü o çalışkan bense maalesef kısa yoldan başarılı olmak isteyen bir tembeldim. Fakat bu tembelliği yenmek için mücadeleye başlamıştım.

Pırrrrr...

Serçenin söylediklerini yapıp hemen lavaboya koştuk. Tabi o pırrr diye uçu.

Minicik kanatlarıyla şirin yüzünü bol suyla yıkadı. Sabahları doğru düzgün yüzümü yıkamazdım. Bu sefer yüzüme suyu bolca attım. Uykudan eser kalmamıştı. Hemen kahvaltı masasına oturduk. Sabahları kahvaltıyı da annemin zorlamasıyla yapıyordum. Çünkü hep uykulu oluyordum. Süt içmek, peynir yemek bana zor geliyordu. Küçük serçenin o iştahlı yiyişini görünce kendimi tutamadım. Zeytinleri, peynirleri löp löp indirdim mideme. Tabi lıkr lıkr bir bardak süt içince de kendimi çok iyi hissettim. Artık derse hazırdım. Kahvaltının bitmesiyle hemen doğruluk ve çalışkanlık andını okumak için sınıfın önünde toplandık. Türküm, doğruyum, çalışkanım... andımıza çok benziyordu. Ardından

sınıfa girip derse başladık. Gözüm kulağım Bayan Vikiti'deydi. Tahtaya yazdıklarını defterime geçiriyordum. Anlamadığım bir şey olunca parmağımı kaldırıp soruyordum. Bu beni dersin içine çekiyordu. Konuyu anladıkça kendimi daha iyi hissediyordum. Derin bir nefes alıp tahtaya kalkmak için parmağımı kaldırdığım sırada teneffüs zili çaldı. İlk defa teneffüs zilinin çaldığına üzülmüştüm. Konuyu öğrendiğimi tahtada göstermek istiyordum. Serçe ve diğer kuşlarla bahçeye çıktım. Tuğba abla bahçenin köşesindeki ağacın altında oturup kitap okuyordu.

Hemen yanına koştum. Ege ve Pınar yanında yoktu. Anlaşılan onların da eğitimi başlamıştı.

— Dersin iyi geçmişe benziyor Sıla, dedi Tuğba abla.

— Çok iyi geçti. Tam tahtaya kalkacaktım ki zil çaldı. İlk defa bu kadar istekli olduğumu hatırlıyorum. Bizi buraya getirmen çok iyi bir karar oldu Tuğba abla, dedim.

— Çalıştıkça ve başarılı oldukça kendini daha iyi hissedeceksin. Bak, Ege ve Pınar da çalışmaya gittiler. Senin dersin bitince birlikte onları sırayla izlemeye gideriz. Sonra birlikte gezeriz, dedi.

— Harika olur. Onları izlemeyi, neler yaptıklarını görmeyi çok istiyorum, dedim.

Biz konuşurken minik serçe de bir arkadaşıyla oyun oynuyordu. Bu bizim oynadığımız el ele vurmaca oyununun kanat kanada vurmacasıydı. Onları görünce hemen Tuğba ablayla biz de oynamaya başladık. Dersin güzel geçtiği gibi teneffüsüm de keyifli geçiyordu. Zil çalıp derse girince yeniden parmağımı kaldırdım. Bayan Vikiti beni tahtaya kaldırdı. Sessizlik vardı. Herkesin benim ne yapacağımı merak ettiğini düşünüyordum. Burası çalışkan kuşlar sınıfıydı. Soruyu çarçabuk ve doğru olarak yaptım. Bayan Vikiti beni tebrik ederken kuşlar da kanatlarını çırpıp beni kutladılar. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Ardından gelen dersleri de oldukça iyi dinlemiş ve ilk karşılığını alıp soruları doğru cevaplandırmıştım.

Derslerimin bitmesiyle günlük ödevimizi yapmak üzere serçeyle birlikte odamıza gittik. Hiç bu kadar istekle ödev yaptığımı hatırlamıyordum. Anlayamadığım soruları minik serçeye soruyordum. Ödevimiz kısa sürede bitince görevimi yapmanın rahatlığı ile Tuğba ablayla birlikte spor okulunun yolunu tuttuk. Tribünden Ege'yi izliyorduk. Ege kendini oyuna ve Bay Jimlosko'nun uyarılarına o kadar vermişti ki bizi farketmemişti bile. Bu uyarıların karşılığını alıyor ve kendisine gelen pasları gole çeviriyordu. Bir ara bizi görünce ona el salladık. O çalışmaya devam ederken Pınar'ın yanına gitmeye karar verdik. Pınar'ı ilk gördüğümüzde sanki kuş olmuş da uçacak gibiydi. Hoplayıp zıplıyordu. Neşe içinde çalışıyordu. Voleybol öğretmeni, Pınar'ın topa nasıl vuracağını gelen topu nasıl karşılayacağını gösteriyordu. Voleybolun içinde kaybolmuştu

sanki. Tüm dikkatini çalışmaya vermişti. Bizi görmeyeceğini sandığımız bir anda başını tribüne çevirdi. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Kanatlanıp yanımıza uçacaktı. Pınar'ın da Ege gibi böyle uyumla çalıştığını görünce çok mutlu olmuştuk. Pınar'a veda edip Selma'nın yanına müzik okuluna gittik. O aramızdan ilk olarak ayrılıp istediği okula gidendi. Ne durumda olduğunu gelişme sağlayıp sağlamadığını merak ediyorduk. Müzik okuluna girince kulaklara hoş gelen melodiler geliyordu. Dersin yapıldığı salonun kapısından bakınca Selma'nın gitar çaldığını gördük. İçeride sadece müzik aletlerinin sesi vardı. Müzik aletleri sanki öğrencilerin bir parçası olmuştu. Onları hiç ses çıkarmadan izliyorduk.

Ara vermelerini beklemek zorunda kaldık. Ara verilmesiyle Selma bizi görünce koşturup yanımıza geldi. Morali yerindeydi. Kendisine çok güveniyordu. Düzenli çalışmanın karşılığını alacağına inanmıştı. Kısa bir süre onunla konuştuk. Çalışmaları yeniden başlamıştı. Selma'ya veda edip Tuğba ablayla birlikte konuk evine döndük.

Ertesi ve diğer günlerde de bu çalışmalarımız hiç ara vermeden devam etti. Çalışmanın sonuçlarını aldıkça mutlu oluyorduk.

Çalışmak mutluluğa sebep olurken mutluluk da bizi çalışmaya teşvik ediyordu.

Bir hafta sonuydu. Tuğba abla, "Yöğürtçü Parkı'na dönmemizin zamanı geldi. Hepiniz ancak çalışarak bir şeylerin sahibi olabileceğinizi, başarının tek anahtarının çalışmak olduğunu anladınız. Hiç kimse sizin parktan ayrıldığınızı buraya kuşlar ülkesine geldiğinizi bilmeyecek. Bu sizin en büyük sırrınız olacak." dedi.

Hepimiz Tuğba ablanın sihirli bir çubukla bizim isteklerimizi yapacağını sanmıştık. Aslında en büyük sihir çalışarak başarılı olmakmış. Bütün hazırlıklarımızı yapıp kuşlarla veda etmeye gittik. Ben minik serçeden ayrılırken gözlerim dolmuştu. O da “İstediğin zaman yanımıza gel. Biz arkadaşız artık Sıla.” dedi. Az sonra Tuğba ablanın çaldığı düdükle bizi Kuşlar Ülkesi’ne getiren martılar geldi. Onların sırtına binip yola çıktık. Göz açıp kapayıncaya kadar beyaz halkadan geçip Yoğurtçu Parkı’na giriş

yaptık. Yine ayrıldığımız yerde Yunus Emre heykelinin önündeydik. Martılar bizi yere indirince Tuğba abla önce çevreye bir göz attı. Yakınlarda kimsenin olmadığını görünce:

— Çocuklar el ele tutuşup gözlerinizi kapatın, dedi ve düdüğünü çaldı.

Gözlerinizi açın dediğinde ise eski hâlimize dönmüştük. Çevremize bir an bakındık. Ne yapacağımızı bir an bilemedik. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını farkındaydık. Tuğba abla bizi son kez uyarıp:

— Sanki hiç kuşlar ülkesine gitmemiş gibi diğer arkadaşlarınızın arasına karışın, dedi.

Tuğba ablanın dediği gibi yapıp birlikte örümceğin olduğu yere gidip örümceğe tırmandık. Tuğba abla da kuş perisi olduğunu kimselere belli etmeden evinin yolunu tuttu. Annem de kafeteryada oturuyordu. Yanında Ege'nin annesi Türkan abla vardı. Derin sohbete dalmışlardı. Bir süre sonra birlikte annemlerin yanına gittik. Annem:

— Sıla eve gitmeye niyetin yok sanırım. Matematik sınavın olduğunu unuttun galiba, dedi.

— Yok anne, hiç unutur muyum ben de bunu söylemeye gelmişim sana. Artık eve gitsek iyi olur. Bu sınavdan yüksek not almalıyım, dedim.

Sözlerim annemi çok şaşırtmıştı. Türkan ablaya bakıp:

— Sıla'ya bir şeyler olmuş. Daha bu sabah ders çalışması gerektiğini söylediğimde oflayıp pofluyordu.

Annem giderken arkasından gülümseyerek içimden "Sevgili anneciğim günlerce çalıştım ve çalışmanın kıymetini öğrendim." dedim. Eve gidince sınava çalıştım.

Sınav günü gelince çalışmamın verdiği güvenle sınavıma girdim. Birkaç gün sonra sınav sonucu açıklandığında çok yüksek bir not almıştım. O güne kadar hiç almadığım kadar yüksek bir nottu. Herkes aldığım bu nota çok şaşırmıştı tabi, en başta annem. Bu sevincimi çarşı yolundaki boğa ve

martı heykelleriyle de paylaştım. Boğanın kulağına aldığım notu söylediğim de onun bana "Seni tebrik ederim Sıla." dediğini düşündüm. Tabi gülen martılarım da iyi notumu duyduklarında gülmelerinin sesi sanki odamın içinde yankılanıyor gibiydi.

Ege futbol seçmelerinde, Pınar da voleybol seçmelerinde başarılı olmuşlardı. Selma ise müzik koluna seçilmişti. Gitar çalısıyla herkesi kendine hayran bırakmıştı. Bir hafta sonu Yoğurtçu Parkı'nda çimenlerin üstüne oturan büyük, küçük herkese güzel bir konser verdi. Şarkılarına başlamadan önce " Parkımızın Arı Maya'sı sevgili Tuğba ablaya bana ve arkadaşlarıma çalışmanın tek dostumuz olduğunu öğrettiği için ona çok teşekkür ederim". Bu sözleri alkış aldı ve gitarını konuşturarak keyifli şarkılarını söyledi. Söylediği son şarkı ise kendisinin yazdığı ilk şarkıydı. Bu çalışmadan başarılı olmak isteyen tüm çocuklara hatta büyük- lere de örnek olacak bir şarkıydı.

– Gün aydınlanır güneşle,
Güneş görevini yapar böylece,
Onu gören arı, kuş, karınca,
Başlarlar bütün gün çalışmaya,
Arıya bal yok, kuşa balık yok,
Karınca yatar uyursa,
Ona kırıntı bile yok  alışmayınca.
Biz  ocuklar başarmak için zorlukları,
 rnek alalım onları,
Emek harcayıp çalışmak,
Başarının anahtarı.

